

Ezzel dicsekszem majd Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, és nem fáradtam hiába. ¹⁷Sőt ha italáldozatul kiöntetem is a hitetekért bemutatott áldozatban és szolgálatban, örülök, és együtt örülök mindnyájatokkal; ¹⁸de ugyanígy örüljétek ti is, és örüljétek velem együtt!

Kedves Testvéreim!

Advent 4. vasárnapja az öröm vasárnapja az evangélikus liturgia szerint. Ha adventi koszorúnkon a hagyományosnak mondott 3 lila és 1 rózsaszín gyertya van, akkor ezen a vasárnapon kellene meggyújtani a rózsaszín gyertya kanócát. (A katolikus hagyománytól eltérően, ahol a harmadik vasárnap az örvendezésé).

Az advent böjti, bűnbánati idő, de ahogyan egyre közeledünk karácsonyhoz a világ világosságához, úgy egyre inkább tisztul, világosodik minden, egyre inkább az öröm veszi át a főszerepet. Rövidke, mindössze két napos hét ez az idén. Eszembe jutott harmadik gyermekünk Vince születése. Igaz, húsvétkor történt, de már úgy, hogy előtte kétszer átéltük a születés csodáját, ráadásul mindannyiszor, ha nem is teljesen váratlanul, de hirtelen, a jelzett idő előtt érkeztek csemetéink. Így volt ez Vincénél is. Néhány héttel a jelzett idő előtt jelzett a „rendszer”, hogy indulni kell a kórházba. A vajúdás ezúttal igencsak hosszúra több mint egy naposra sikerült, amely idő alatt bennem legalább három érzés motoszkált. Az első, hogy minden készen van-e, felkészülten várom-e az érkező gyermeket? A válasz egyértelműen nem, hiszen a napokkal előbbi érkezés egyúttal azt is jelentette, hogy az utolsó pillanatokra hagyott dolgok ideje is elérkezett, amiből persze volt néhány. A második érzés az öröme volt, hiszen volt már tapasztalatom, a várakozás feszültségében meg-megjelent az öröm. Egyszerűen belegondolni abba, hogy milyen lesz majd. Öröm, hogy egy új életet tarthatok majd a kezemben, a gyermekemet. Az éppen beteljesedés alatt lévő öröm.

A harmadik érzés pedig a várakozásé, hogy mindez valósággá váljon. Feszültséggel, izgalommal, aggodalommal teli várakozás. Hogy minden rendben legyen.

Egy nap van hátra Szentestéig. *Egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk...* ahogyan Ézsaiás próféta fogalmazott. Rövidke időnek tűnik ez az egy nap, hogy minden kész legyen, hogy rendbe tegyük a dolgokat. Ugyanakkor pedig elég hosszú is tud lenni ez az előttünk lévő nap a várakozás feszültségében. Mert várakozunk. Várjuk, hogy gyermek szülessen nekünk. Várjuk a csodát, amely évről évre átélünk, mégis talán mintha minden évben új lenne. Izgalommal készülünk, és öröm van legtöbbször szívünkben. Várjuk, hogy valami új, valami csoda születhessen meg az életünkben.

Mai alapigénkben Pál apostol örömről olvashatunk. Örül, és a vele együtt való örvendezésre hív. Pál apostol karácsonya – ezt a címet is adhatnánk mai szakaszunknak. Egy kis kortörténet, hogy jobban értsük azt, amit és ahogyan Pál ír a Filippiben élő gyülekezetnek.

Filippi Pál apostol második missziói útjának első európai állomása. Kisázsiaiból egy látomás miatt megy át a mai Görögország területére: ^{Apcsel 16,9}„Egy éjjel látomás jelent meg Pálnak: egy macedón férfi állt előtte, és ezekkel a szavakkal kérte őt: „Jöjj át Macedóniába, légy segítségünkre!”

Tehát különleges helyet foglal el a szívében Filippi, hiszen nem saját döntése volt, hanem Isten vezette oda őt, és maga Isten adta, hogy a városban gyülekezet szülessen. Ott, ahol nem volt zsinagóga – pedig mindig ez volt a kiindulási alap, addig minden városban a zsinagógában prédikált. Most nem zsinagógába, hanem börtönbe megy, nem önszántából, hanem viszik. És ott megtér a börtönőr. Gyülekezet születik, és igaz, hogy menekülnie kell, de hálás Istennek az ottaniakért, akiből aztán erős gyülekezet alakul, úgy, hogy 10 év múlva, amikor ezt a levelet írja már püspökeik és diakónusai vannak.

Pál Rómából ír, fogságából. Abból, amikor a pallós szinte már a feje fölött volt. Várta az ítéletet, és ő levelezésbe kezd, erősíti azokat a gyülekezeteket, amelyeket egykor maga hozott létre, így a Filippiben élő testvéreit is. És soraiban bár feszült várakozás érződik, de egyáltalán nem az a feszültség, amelyet egy ilyen helyzetben várnánk. Mert Pál nem a császár ítéletére vár, hanem arra az ítéletre, amely a földi uralkodót is megítéli majd egykor: az Isten ítéletére. Ezt olvassuk mai igénkben: *Ezzel – mármint veletek, a ti közösségetekkel - dicsekszem majd Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, és nem fáradtam hiába. ¹⁷Sőt ha italáldozatul kiöntetem is a hitetekért bemutatott áldozatban és szolgálatban, örülök, és együtt örülök mindnyájatokkal; ¹⁸de ugyanígy örüljétek ti is, és örüljétek velem együtt!*

Pál öröme a várakozás öröme. Mert ő tudja, hogy valami nagyon jó várja. Hogy valami nagyon jó fog megszületni. Tudja azt is, hogy nem végzett el mindent. Ezért ír leveleket. Hogy nem fejezte be a gyülekezetek felkészítését. Amit még meg tud tenni megtesz, de tudja azt, hogy közel az ítélet. Mégis öröm van a szívében. Örül a Filippi gyülekezetnek, örül a többieknek is. Örül, hogy fáradozása nem volt hiábavaló. Neki ez az ajándéka. Karácsonyt ünnepel Pál apostol. Mert látja, hogy gyermek született, gyülekezet született méghozzá úgy, hogy ott Filippiben az emberek szívében testté lett az Ige. Jézus megszületett. Jézus megszületett a szívekben, és növekszik a hívő emberek életében. Ennél nagyobb öröm

nem is kell Pálnak. Mit neki fogság, mit neki császár, mint neki halálos ítélet. Hiszen az ige testté lett, egyházzá, gyülekezetté, közösséggé lett. Öröm! Nem félelem és reszketés, hanem végtelen öröm tölti be a szívét.

Ez a karácsony! Erről szól az ünnep! Ez a legnagyobb ajándék, amit kaphat.

Isten Jézus Krisztusban emberré lett. – ahogy János fogalmaz az Ige testté lett. A legnagyobb csoda ami megtörténhet az emberrel éppen az, hogy az Ige az ő számára is valósággá lesz. Hogy nem mese csupán, nem egy réges-régi történet, hanem elkezd élni benne, és általa. Mert ez is fontos. Hogy akiben megszületett az Ige, az utána indul szerteszétt – hirdetni fényét, múltját a sötét. Ahogyan egyik adventi énekünkben énekeljük.

Pál ugyanezét fejezi ki egy sorral mai alapigénk előtt: ¹⁴*Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, ¹⁵hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ¹⁶ha az élet igéjére figyeltek.*

Ha az élet igéjére figyelünk. Most mi is ezt tesszük itt a budafoki gyülekezetben: az élet igéjére figyelünk, így mi is ragyogó csillagokká válhatunk a világban, a környezetünkben.

Nem így terveztük, de úgy adódott, hogy egy nagy sivataggá vált idej betlehemünk. Amikor kiterítettük a homokot az ifisekkel, gondolkodtunk, hogy miként lehetne feldobni. Azután így maradt, mert így hagytuk. Mert szerintem jól kifejezi azt, amiről karácsony szól. A pusztából, a sivárságból megyünk oda, ahol megjelent az Ige, de nem csupán odaút van, hanem van visszaút is. Ahogy a pászorok visszaindulnak miután betöltek az igével, és ők maguk ragyogó csillagokká válnak, akik hirdetik: ma született.

Ennek a kopár világnak szüksége van az evangéliumra. És mi vagyunk azok akik ezt el tudjuk vinni a számukra. Mi, akik itt vagyunk, akik legyőzzük a félelmünket, és tanúságot teszünk a bennünk megszületett Igéről, Jézus Krisztusról.

Ma megkereszteltük Bencét, akinek 10 évesen volt bátorsága ideállni, és azt mondani, hogy szeretném, hogy az ige növekedésnek induljon bennem. Azt hiszem, hogy Pál öröme erről szól, és ezért hív minket is a vele való örvendezésre. Mert látja, és mi is láthatjuk: az Isten munkálkodik, munkálkodik értünk, és munkálkodik bennünk!

Segítsen bennünket ezen a karácsonyon, hogy örömünk teljes legyen, hogy megtapasztaljuk és átéljük: velünk az Isten!